

Hiv.szám: IV/49-9/2014.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése !

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága

B u d a p e s t
Pf. 773.
1535

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	IV/49-10/2014		
Érkezett:	2014 JÚN 11.		
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	0 db		<i>dm</i>

Alulírott [redacted] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a alapján a Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-2.Vh.3191/2013/4. sz. és az azt helyben hagyó, a Fővárosi Törvényszék 56.Pkf.638.104/2013/2. számú végzése ellen előterjesztett, és a Tisztelt Alkotmánybíróság által befogadott alkotmányjogi panaszomhoz az alábbi

k i e g e s z í t é s t

kívánom előterjeszteni.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépése óta több esetben is, így a 42/2012. (XII.20.) AB határozatban is kifejtette, hogy az azonos szabályozási koncepción belül adott homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz az nem önkényes.

Az általam benyújtott indítványban megjelöltem azt a homogén csoportot, nevezetesen a **jogalkalmazói és igazságszolgáltatási közfeladatot ellátók ténylegesen létező homogén csoportját**. Ebbe a homogén csoportba tartoznak a bírók, az ügyészek, a rendőrök, a közjegyzők, valamint az önálló bírósági végrehajtók.

A homogén csoporthoz tartozás tényét egyértelműen alátámasztja a Vht. 225. § (2) bekezdésének tartalma, amely kimondja, hogy a végrehajtó eljárása a bíróság eljárásával azonos.

Ennek ellenére a Vht. 217/B. § bekezdései, a bíróságokhoz és más, hasonló közfeladatot ellátó szervekhez és személyekhez képest, egyértelműen hátrányos, és egyébként semmivel sem indokolható megkülönböztető rendelkezést valósít meg a bírósági végrehajtókkal szemben, amelynek megítélésem szerint nincs sem ésszerű, sem kellő súlyú alkotmányos indoka, és az önkényesnek is minősül, mivel a homogén csoport többi tagjával szemben, az itt megállapított jogi szankciók nem kerültek mind a mai napig szabályozásra. Márpedig ez ebben a formában a diszkrimináció tilalmába is ütközik.

A Vht. 217/B. §-át a 2011. évi XXX. törvény vezette be. Ezen jogszabály módosításához, a hozzá fűzött magyarázat alapján, ehhez jogpolitikai érdek fűződött, valamint fokozott társadalmi elvárás, hogy a végrehajtási kényszer szigorú és következetes alkalmazásával szemben az állam a lehető leghatékonyabb eszközökkel biztosítsa az eljárások törvényességét, szakszerűségét, kiszámíthatóságát, egységes jogalkalmazását, és határozottan lépjen fel az eljárási késedelmekkel szemben.

Ez azonban nem megfelelő magyarázat arra, hogy miért egyedül, és kizárólag az önálló bírósági végrehajtókkal szemben áll fenn ez a jogpolitikai érdek, továbbá a fokozott társadalmi elvárás, és kellő súlyú alkotmányos indok az eljárások törvényességét, szakszerűségét, kiszámíthatóságát, egységes alkalmazását illetően, mint egzakt követelmény.

Vajon ezek a követelmények ténylegesen nem állnak-e fenn a bírókkal, az ügyészekkel, a rendőri szervek tagjaival, és a közjegyzőkkel szemben?

Erre egyértelmű válasz adható, mégpedig az, hogy a **jogalkalmazói és igazságszolgáltatási közfeladatot ellátó homogén csoport** valamennyi tagjának ugyanezen követelményeknek kell megfelelnie.

A 2011. évi XXX. törvény kapcsán a jogalkotó semmi olyan plusz érvet nem jelölt meg, amely indokolná az önálló bírósági végrehajtói tevékenység megkülönböztetését, és annak a homogén csoportból történő kiemelését.

A Vht. 217/B. §-a alapján azonban az önálló bírósági végrehajtó már anyagi hátrányt szenved, és a munkadíjának 20%-a, ismételt eljárási szabálysértés esetén pedig 50%-ának megfelelő pénzösszeg megfizetésére kötelezheti a bíróság. Véleményem szerint, a hivatásrendek közötti eltérő felelősségi mérce, egyáltalán nincs arányban a hivatali eljárásokban okozható jogsértések súlyával, és az alkalmazható szankciókkal, amely kizárólag csak a végrehajtókkal szemben került bevezetésre, amely **különbségtételt (diszkriminációt) valósít meg.**

A bírósági végrehajtás során felmerülő jogsértések (jogellenes vagy késedelmes intézkedések) kiemelése más hatósági, nemperes és peres eljárások során bekövetkező jogsértések közül, indokolatlan és egyben diszkriminatív.

Az eddig kifejtetteken túlmenően az önálló bírósági végrehajtók jogállására a Vht., a munkadíjára, költség térítésére, a költségátalányra, a behajtási jutalékra, valamint a munkadíj és költség térítés előlegezésére a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX.8.) IM rendelet szabályai az irányadóak. Míg az önálló bírósági végrehajtó az e tevékenységéből származó jövedelem-, és költségelszámolás tekintetében a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 3. § 17. pont c) alpontja szerinti egyéni vállalkozónak minősül.

A jogalkalmazói és igazságszolgáltatási közfeladatot ellátók ténylegesen létező homogén csoportjába tartozó közjegyzők szintén fontos alkotmányos szerepet töltenek be, ugyan úgy, mint a bírósági végrehajtók.

Jogállásukat a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) rendezi. A közjegyzők a tevékenységüket szintén munkavégzésére irányuló sajátos jogviszony keretében fejtik ki. Ennek során állami felhatalmazás alapján díj-, és költség térítés ellenében, a hozzá forduló feleknek jogi szolgáltatást nyújtanak, és az igazságszolgáltatással is szorosan összefüggő feladatot látnak el. Működésük során csak a törvényeknek vannak alávetve, tevékenységüket a függetlenségüket garantáló, alapvetően a Kjtv. által meghatározott keretekben végzik.

A szabadfoglalkozású közjegyzői intézmény rendeltetés szerű működésében, a közjegyzők közjogi jellegű jogosítványainak megfelelő gyakorlásában az állam és a közösség egyaránt érdekelt. A közjegyzői intézmény működésének színvonalát a jogalkotó közvetett módon, a díjszabásról, a közjegyzői állások számáról és székhelyéről, a szakmai előképzettségről szóló szabályok megalkotásával befolyásolja. A közjegyzők az e tevékenységükből származó jövedelem-, és költségelszámolás tekintetében a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 3. § 17. pont b) alpontja szerinti egyéni vállalkozóknak minősülnek.

Mindebből következően mind a közjegyzők, mind pedig az önálló bírósági végrehajtók, alkotmányos funkciót hivatottak ellátni, akik az igazságszolgáltatással szorosan összefüggő feladatokat látnak el, és a működésük során csak a törvényeknek vannak alávetve.

A fenti alapvetésből következik, hogy a közjegyzői eljárásért járó díjazás tekintetében, hasonló a szabályozás a végrehajtók munkadíjához, tekintve, hogy olyan külön díjazás illeti meg őket is, amelyet rendelet szabályoz, ugyan úgy, ahogy a végrehajtók munkadíját is. Továbbá a végrehajtók és a közjegyzők is, az eljárásában érintett felek vagyoni helyzetét befolyásolhatják döntésükkel.

A szabályozási koncepción belüli alanyi körhöz tartozást figyelembe véve pedig az lenne megállapítható, hogy a mind a közjegyzők, mind pedig az önálló bírósági végrehajtók kamarai tagok, díjazási-, és költségérvényesítési viszonyok között, a fentiekben már hivatkozott SZJA szerinti egyéni vállalkozóként látják el feladataikat, ezért Alaptörvény ellenes az azonos csoportra nézve alkalmazott eltérő, diszkriminatív szabályozás, így a Vht. 217/B. § beemelése a végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvénybe.

Mindezek ellenére a két jogalkalmazó és igazságszolgáltatási kör közötti különbségtétel abban nyilvánul meg, hogy bár a közjegyző tévedését szintén rendes jogorvoslat keretében a bíróság bírálja el, ennek ellenére munkadíjuk elvonására nem kerülhet sor, mivel nincs olyan jogszabályi előírás, amely ezen eljárás során a közjegyzővel szemben más vagyoni hátrányt lehetne alkalmazni.

Így a közjegyző jogellenes eljárása, illetőleg döntése miatt vagyoni hátrányt, kizárólag peres eljárás keretében, a Ptk. 349. §-a alapján lehet kiszabni, amennyiben kártérítés iránt indítanak pert a közjegyzővel szemben.

Ezzel a jelenleg hatályos magyar jogrendszer, kizárólag a végrehajtók esetén teszi azt lehetővé, hogy ugyan azon, a bíróság által jogellenesnek minősített intézkedés következtében, kétszeres anyagi joghátrányt szenvedjenek.

A munkadíj elvonása a bíróságokhoz és más, hasonló közfeladatot ellátó szervekhez és személyekhez képest hátrányos, és egyébként semmivel sem indokolható megkülönböztető rendelkezést valósít meg a bírósági végrehajtókkal szemben.

A Vht. 217/B. §-ának bevezetése, és az abban foglalt rendelkezés alapján a jogalkotó az adós terhére (bírósági ítélet, jogerős fizetési meghagyás, közjegyzői záradékkal ellátott okirat stb. alapján!) megállapított vagyoni kötelezettség egy része tekintetében, kvázi **egyetemleges felelősséget hozott létre** az ügyfél és az eljáró hatósági személy (a végrehajtó) között.

A Vht. ezen rendelkezésének alkalmazása esetén, ténylegesen a bírósági végrehajtó fizeti meg az adós tartozásának egy részét? Még abban az esetben is, ha a végrehajtási kifogást nem is az adós, hanem a végrehajtási kérő nyújtotta be a végrehajtói intézkedéssel szemben, és ennek a kifogásnak a bíróság helyt adott?

A Vht. 217/B. § tehát a jogalkalmazók és az igazságszolgáltatás egy csoportjára más, alkotmányosan nem indokolható hátrányos szabályokat állapít meg, amely súlyosan sérti az Alaptörvény megkülönböztetés tilalmára, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó rendelkezéseit.

A fentiek alapján változatlanul kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszomnak szíveskedjenek helyt adni.

Egyben kérem és indítványozom, hogy a 2011. éci CLI. (Abtv.) 50.§ (2) bekezdés f) pontja alapján az ügyen a T. Alkotmánybíróság teljes ülésen, és az 57.§ (7) bekezdés alkalmazásával nyilvános meghallgatást tartva, míg a meghozott határozatának nyilvános kihirdetését rendelje el a 66.§ (4) bekezdés szerint.

Az erre vonatkozó indítványom indoka, hogy az alkotmányjogi panasszal érintett, a Vht. 217/B. § alkotmányos vizsgálata, és annak végeredménye az önálló bírósági végrehajtók teljes körét érinti, és ezen túlmenően a közvélemény számottevő érdeklődésére is számíthat, tekintettel arra, hogy az állampolgárok jelentős része, vagy végrehajtást kérőként, vagy pedig adósként a végrehajtási eljárásnak alanyává válhat a jogkeresése során.

Budapest, 2014. június 4.

Tisztelettel:

